

2. Верховинець Я. В. В. М. Верховинець. Нарис про життя і творчість / Верховинець Я. В. // Верховинець В. М. Теорія українського народного танцю. – 5-е вид. – К. : Муз. Україна, 1990. – С. 13–35.

Мирошниченко В. В., аспірантка
Полтавський національний
педагогічний університет
імені В. Г. Короленка
(м. Полтава)

НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ ОСНОВИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ДИТЯЧИХ ЗАКЛАДІВ ОЗДОРОВЛЕННЯ ТА ВІДПОЧИНКУ

Динамічні зміни, які сьогодні відбуваються у різноманітних сферах життя українського суспільства потребують переосмислення та оновлення змісту діяльності всіх суспільних інститутів, зокрема закладів оздоровлення та відпочинку дітей та підлітків. Культурні орієнтири суспільства свідчать про формування гуманітарної парадигми освіти, причому це становлення здійснюється еволюційним шляхом, через зміну самого типу педагогічного мислення. Функціонування таких закладів має відповідати новому державному освітньому стандарту та критеріям сьогодення і передбачає розвиток особистості, створення освітньо-дозвілєвого середовища для розкриття її творчого, художнього, інтелектуального потенціалу. Відповідно постає питання про підготовку фахівців – активних, творчих, мобільних, зі сформованими особистісними якостями, спроможних застосовувати інноваційні технології та методи роботи з дітьми та підлітками.

Дитячий заклад оздоровлення та відпочинку є закладом позашкільної освіти і тому теоретико-методологічні засади позашкільної освіти, питання організація діяльності учнів та функціонування закладів оздоровлення та відпочинку стали предметом досліджень науковців І. Андрухів, В. Гоголинського, Г. Пустовіт, Р. Расевич, Т. Ромм І. В. Старобудцевої, О. Сухомлинської, Т. Сущенко, О. Тисовського Г. І. Шутки, І. І. Фрішман та ін.

Ідея особистісно орієнтованого підходу до виховання особистості представлена у роботах І. Бега.

Зазначимо, що діяльність дитячих закладів оздоровлення та відпочинку регламентується відповідними державними нормативними документами. Назвемо їх:

- Конституція України (1996);
- Сімейний кодекс України (2002);
- закон України «Про охорону дитинства» (2001) [3];
- закон України «Про позашкільну освіту»(2000) [4];
- закон України «Про оздоровлення та відпочинок дітей» (2008) [5].

Крім того, Державна національна програма «Освіта» («Україна XXI століття») [1] та Загальнодержавна соціальна програма «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини» на період до 2021

року» (2018) [2] визначають стратегічні завдання, що стоять перед українською освітою.

У документах підкреслюється важливість і необхідність реформування освіти в державі; наголошується на органічному поєднанні навчання і виховання з метою забезпечення розумового, морального, художньо-естетичного, правового, патріотичного, екологічного, трудового та фізичного розвитку дитини, формування здорового способу життя; удосконаленні та розвитку мережі закладів освіти різних спрямувань, форм власності, забезпечення їх законодавчо-правового захисту. Відповідно завданнями визначаються створення оптимальних організаційно-педагогічних, науково-методичних, матеріально-технічних, санітарно-гігієнічних умов функціонування цих закладів [1, с. 23].

Основні засади державної політики у сфері оздоровлення та відпочинку дітей, повноваження органів виконавчої влади і органів місцевого самоврядування, організаційні, правові, фінансові засади діяльності дитячих закладів оздоровлення та відпочинку викладено у Законі України «Про оздоровлення та відпочинок дітей» (2008) [5]. Він містить шість розділів, зокрема: розділ I – загальні положення; розділ II – основні засади соціальної підтримки у сфері оздоровлення та відпочинку дітей; розділ III – дитячі заклади оздоровлення та відпочинку; розділ IV – порядок і умови надання дітям послуг оздоровлення та відпочинку; розділ V – учасники процесу оздоровлення та відпочинку дітей; розділ VI – міжнародне співробітництво у сфері оздоровлення та відпочинку дітей; розділ VII – прикінцеві положення.

Наказом Міністерства сім'ї, молоді та спорту від 19.01.2010 року за № 40 «Про затвердження Примірного переліку документації в дитячих закладах оздоровлення та відпочинку» було встановлено єдині вимоги до ведення ділової документації [6]. Вона передбачає:

- загальну документацію;
- документацію педагогічного забезпечення;
- медичну документацію та документацію з організації харчування дітей;
- документацію щодо безпеки перебування дітей у дитячих закладах оздоровлення та відпочинку;
- основну фінансово-господарську документацію.

Отже можемо констатувати, що питання оздоровлення та відпочинку дітей є актуальним і здійснюється відповідно до нормативних документів.

Список використаних джерел

1. Державна національна програма «Освіта» («Україна XXI століття»). – К. : Райдуга, 1994. – 61 с. – (Нормативний документ)
2. Державна соціальна програма «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини» на період до 2021 року : 30 травня 2018 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/pro-zatverdzhennya-derzhavnoyi-socialnoyi-programi-nacionalnij-plan-dij-shodo-realizaciyi-konvenciyi-onn-pro-prava-ditini-na-period-do-2021-roku>

3. Закон України «Про охорону дитинства» : прийнятий 26 квітня 2001 р. № 2402-III. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uaua.info/content/articles/4061.html>
4. Закон України «Про позашкільну освіту» : № 1841-III зі змінами від 06.06.2005 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.osvita.org.ua/pravo/law_03/.
5. Закон України «Про оздоровлення та відпочинок дітей» / Голос України від 25.10.2008 – № 204. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.pau.ua/doc/?code=375-17>.
6. Наказ Міністерства сім'ї, молоді та спорту «Про затвердження Примірного переліку документації в дитячих закладах оздоровлення та відпочинку» від 19.01.2010 – № 40. [Електронний ресурс]. – Режим доступу <http://www.document.ua/pro-zatverdzhennja-primirnogo-pereliku-dokumentaciyi-v-ditjadoc11901.html>

Моргун В. Ф., к. психол.
наук, професор, Полтавський
національний педагогічний
університет імені В. Г. Короленка
(м. Полтава)

ДЕМОКРАТІЯ В ОСВІТНЬО-ПРОФЕСІЙНОМУ ПРОСТОРІ ЖИТТЄЗДІЙСНЕННЯ ОСОБИСТОСТІ ВИХОВНОЇ СИСТЕМИ АНТОНА МАКАРЕНКА

Постановка проблеми. Оглянувши вертикаль влади в Україні – від керівників держави до керівників колективів низової ланки [1; 2; 3; 4; 5; 6 та ін.], знаходимо, принаймні, два «викривлених дзеркала» нашої демократії. По-перше, це ілюзія демократії у верхніх ешелонах влади; по-друге, ілюзія демократичної влади у керівників низових колективів, що мають печатку.

Завданнями даного теоретико-методичного дослідження є аналіз: 1) сучасного стану демократії в Україні; 2) демократичних засад в освітньо-професійному просторі життєздійснення особистості виховної системи Антона Макаренка як основи громадянського суспільства.

Виклад основного матеріалу. Перша ілюзія демократії (яка для топ-менеджерів країни не є ілюзією, бо більшість із них або самі є олігархами, або – найманці олігархів) – це просто фіговий листок демократії, що прикриває безсоромну надексплуатацію «олігархатом» власного народу і надр України [2; 5]. Вона розвивається, принаймні, трьома основними контраргументами: 1) *ігнорування соціології*; 2) *відсутність закону про місцеві референдуми*; 3) *відсутність виборів народних депутатів за відкритими списками*.

Саме дефіцит цих основних механізмів демократії й виводить людей на Майдан, де пряме мирне народовладдя межує з... бунтом, революцією та громадянською війною.

У рамках «керівник – народовладдя трудового колективу» на рівні організацій низової ланки [1; 3; 6] стикаємося з другим викривленим дзеркалом